

Sąjūdis - tai mano asmeninė nelaimė ir vienuolika išėikvotų metų nežinia kam. Vienintelį gerą darbą, sukėlęs žmonių aktyvumą, nuveikiau laikinai sustabdęs naftos gavybos bokšto statybą prie Nidos. Iš Sąjūdžio pasitraukiau todėl, kad jau pirmomis jo veiklos dienomis supratau, kokie nešvarūs žmonės užgrobė jame vadovybę, ir kam tie niekam nežinomi ir Lietuvai nieko nenuveikę žmonės staiga iš KGB archyvų ir šiltnamių buvo surinkti į vieną krūvą. O kai į mano rankas pateko saugumo vadovybę perėmusių Berezovskio "chalujų" sukurpto "Juodojo scenarijaus" gabalai, pamokantys, kaip reikia užvaldyti mases, supratau, kad nuo tų Sąjūdžio "vadovų" kuo greičiau reikia gelbėti Lietuvą.

Tačiau tokių susipratėlių buvo vienetai. Pakilęs cunamis velniažin kur nešė, griovė, ardė ir žadėjo, žadėjo, žadėjo...

Prie Brazausko nepritapau todėl, kad jis nieko laisvėjančioj Lietuvoj nematė, išskyrus savo asmeninę naudą. Jis liek daug deklaravo gražių žodžių apie savo nepaprastą moralumą ir slaptą bolševikmečio katalikiškumą, kad darėsi graudu, o praktikoj pasirodė perpuvęs iki kaulo smegenų, tarybinėj plano komisijoj paruoštas kombinatorius, nė kiek nenusileidžiantis Ostapui Benderiui. Tai neperspajautas lietuviškas Abramas Berezovskis. Ant jo išvaizdaus stoto, mano supratimu, jau nebėra tokios vielelės, ant kurios būtų galima prikabinti kokį nors kokybės ženklelį.

O apie Landsbergio meilę lietuvių tautai arba bandomą teismuose prisileisti garbę ir orumą galima šnekėti tik pasitelkus A.Dantės "Pragaro" žodyną. Visą jo veiklą galima įvertinti tik pasitelkus kitapus gėrio ir blogio egzistuojantį žmogaus vaizduotės sukurtą pasaulį.

Likau vienišius. Kaip mane įvertino konservatoriai, Juodasis Priešas, ir dabar su visa atsakomybe galiu pareikšti, kad lietuvis laisvas nebemoka gyventi. Koks dabar skirtumas, kas jį nuo laisvo gyvenimo atpratino - rusas, lenkas, ar vokietis, ar jis pats atpratino nuo tokio gyvenimo, nes dabar nors tu kryžium atsigulk - laisvas jis gyventi nemoka.

Jau 500 metų Lietuvos elitas pardavinėja savo liaudį ir dar ilgai pardavinės, kol egzistuos bent vienas paprastas, savo rankomis duoną uždirbantis žmogus. Tik išlindom iš Maskvos maišo: pamitingavom, prisisiuvom vėliavų ir vėl už butelį alaus ir skalbimo miltelius sulindom į Europos Sąjungą kolonialinės parapijos teisėmis.

Iš trijų milijonų šalies gyventojų per dvidešimt metų neatsirado nė vieno tautos mylimo vadovo, paskui kurį lietuviai eitų į kiekvieną žygį, į vargą ir pergales arba susiveržtų diržus vardan ateities. Tikro, iš Dievo malonės tautos vado mes neturim, nes nėra kam jo pagirdyti. Nėra dvasingumo terpės, kurioje jis galėtų augti ir grūdintis. Viską nulėmė "špitolinis" kirkilinis laisvės supratimas, kad tikroji demokratija prasideda po pirmo milijono. Lietuviškai tariant, lupk ir nesidairyk, skolink ir nebegražink. Už tai tavo anūkai baudžiaviniu lažu arba patrankų mėsa atsiteis.

Visas mano, kaip sąjūdiečio, nuopelnas dabar sutelpa į kelis nusivylusių žmonių klausimus:

- Kaip toliau, rašytojau, gyvensim?

Arba:

- Ko tu, taip gražiai pradėjęs, nuo mūsų pasitraukei?

Niekur aš nepasitraukiau, niekur nepabėgau, gal tik šiek tiek užbėgau į priekį, kaip Juodasis Pranašas, kadangi lietuviai iš įpročio mėgsta tūpčioti vietoje ir betūpčiodami mano gyventi ir maitintis persivertėlių pažadais, o aš jiems nieko negalėjau pažadėti, nes neišmokau meluoti, kad pati laisvė už mus viską padarys, o mes tiktai gyvensim ir norėsime.

Todėl man ir šiandien magą perspėti visus nusivylusius tėvynainius: nėra baisnesnio melo, kaip klaidingai suprasta ir dar klaidingiau aiškinama tiesa.

Reikia daug ir kantriai dirbti. Reikia mokytis iš praeities ir ryžtingai kovoti. O dabar prieš ką? Mus vienijančių priešų nebėra. Reikia išmokt neapkęsti vietinių okupantų ir talžyti pikčiau už svetimus.

-Mus apgavo! - virkaujam ant kiekvieno kampo. Bet apgavo vien dėl to, kad jūs norėjote būti apgauti.

Lietuviams patinka gražus melas, o dabar, šiek tiek atitokę, bijote prisipažinti klydę ir iš pasiutimo lendate į baudžiamą toliau. Jūs tai darot senu šlėktų įpratimu: nors apsikakosiu, bet nepasiduosiu!

Su tokiu tikėjimu mes tose kirkilinėse pamazgose dar murkdysimės ne vieną dešimtį metų. Kai paklausai ant kiekvieno kampo klykaujančius mūsų varovus, šurpas krečia. Taip: girdi, mes retkarčiais suklystame, taip, lietuvių labai sumažėjo, bet kaip pagerėjo jų kokybė!

Kokių lietuvių? Mieželių, adamkų, lubių, kazickų ir visos virtinės kirkilinių špitolninkų?

Apsikakosiu, bet nepasiduosiu.

Apsikakojot, lietuvaičiai, ir pasidavėt. Ogi kam? Jus nelaimėj palikusiems pabėgėliams ir vietiniams, tik iš vyžų išlipusiems sukčiams. Europos Sąjungos piliečiai net žemėlapyje nežino, kur jus rasti.

Smagu žiūrėti, kai kaimynas dega, - apkalba žemaičiai suvalkiečius.

Bet ar labai smagu visiems matyti, kai visa valdžia pūva nuo galvos iki kojų? Didžiulė piramidė smilksta po mūsų nosimis ir nuodija tautai kraują, o mūsų skurdžiai privalo valgyti po visą Europą lenkų supirktas atliekas. Pagal Kirkilą, puvimas ir degimas.

Dabar tapo madinga už pinigus lipti ant laužo kur nors Irake, Afganistane ar Kosove, o namuose pakanka raustis šiukšlynuose arba bet kokia kaina patekti į valdžią, nes kitur pelningo uždarbio jau nebėra.

Protingi žmonės bandė lietuvius ne vieną kartą išjudinti iš panašaus mirties taško. Savo laiku M.Šleževičius, sumaniai naudodamasis liaudies fronto idėja, iškovojo nepriklausomybę ir, kaip taurus politikas, sudėjo savo įgaliojimus prieš pirmąjį Seimą. O ką padarė išrinktieji? Jie tol plovėsi tarpusavyje, kol supjudė tautą ir paruošė dirvą Smetonos perversmui.

Bet liaudies fronto idėja budėjo tautoje, ji nežuvo ir kaupė pažangiausias jėgas. 1940 metais žmonės patikėjo socialistinėmis idėjomis, bolševikai, neturėdami didesnės įtakos liaudyje, sugalvojo vadinamąjį partinių ir nepartinių vieningą bloką, pasiglemžė po savim liaudies frontą ir pradėjo Lietuvos stalinizaciją. Kas iš to išėjo, aiškinti nereikia.

Fašistas K. Škirpa, ruošdamas sukilimą, irgi rėmėsi vieningo liaudies fronto idėjomis, bet pasipūtėliai vokiečiai tuos pagalbininkus išvaikė, jų frontą uždarė, daugelį areštavo ir išsiuntė kariauti su rusais. Škirpos aktyvistai taip pat nebuvo vieningi. Jie suskilo į keturias organizacijas, kurios kovėsi tarpusavyje, neturėdamos nė mažiausios vilties išlįsti į valdžią.

Lietuvos generalinis komisaras Von Rentelnas J.Ambrazevičiaus vyriausybės net neįsileido į savo kanceliariją ir pasitikęs pasikalbėjo tik Rotušės skverelyje, o paskui parašė į Berlyną, kad tai neaiškūs avantiūristai, nieko bendro neturintys su didžiąja A.Hitlerio idėja - sukurti Naująją Europą.

Taip žlugo paskutinis smetoniškojo elito bandymas liaudies rankomis sugrįžti į valdžią.

Ir štai Sąjūdis, kuris sukėlė visą tautą tomis pačiomis liaudies fronto idėjomis, pats neturėdamas jokio rimtesnio savo veiklos plano. Pradžioje užteko tik "Juodojo scenarijaus" griovimo epidemijai sukelti, o apie kažkokią kūrybą, Lietuvos valstybingumo atstatymą nebuvo jokios kalbos. Kovo vienuoliktosios aktas tapo tik dekoracija supjudyti tautą, pralįsti į valdžią ir pasisavinti valstybinį turtą.

Ir štai dabar jaunieji socialdemokratai vėl sugrįžta prie dar gyvų liaudies fronto idėjų. Rašau sugrįžta, nes daugelis lietuvių, nusivylusių visomis valdžiomis, nebetiki ir šia idėja. Jie nebetiki, kad mes, lietuviai, reikalingi vienas kitam, kad be vienybės, be stipraus liaudies balso ir dar stipresnės jos rankos jau nebegalima eiti toliau. Kito kelio pašalinti dabar susiklosčiusią

Išpažintis be atgailos (Karštas komentaras 2008.08.15-29)

Parašė Vytautas Petkevičius

Penktadienis, 2008 Rugpjūčio 15 00:00 - Paskutinį kartą atnaujinta Antradienis, 2014 Kovo 18 08:38

parazitinę valdžios struktūrą jau nebėra arba jis dar nesugalvotas. Jeigu ir šį kartą liaudies frontas bus nugalėtas, lietuviams beliks paskutinė galimybė - dalgiai ir šakės. Tačiau ir nuo to kraštutinumo mūsų oligarchai turi gerą priemonę - NATO ginkluotąsias pajėgas.

Žodžiu, ponai lietuvaičiai, arba vieningas liaudies frontas, arba vieninga ilgalaikė baudžiava! Jums rinktis.

Šį kartą nepatikėkite jokiai partijai, jokiai bažnyčiai, jokiai patriotinei organizacijai, už tėvynės meilę lupančiai dvigubą rentą. Jums gyventi, jums galvoti, jums gelbėtis ir ginti savo teises.

Aš meldžiu Lietuvos inteligentiją, išlįskite iš savo jaukių gūžtų ir naujų tėvonijomis paverstų dvarelių! Jūs gi daugumoje valstiečių ir darbininkų vaikai. Neleiskite tyčiotis iš savo tėvų.

Delsti nebegalima. Mūsų valstybė, anot Klero Volfo, atsidūrė tokiam keistam etape, kai vėlu atlikti kokį nors taikų, tautai naudingą darbą dabartinės sistemos rėmuose, bet dar labai anksti, kad būtų galima iššaudyti visus išgamas, sukūrusius tą sistemą.

Tylėkim ir brandinkim visos tautos neapykantą esamai valdžiai, kol ji pratrūks, kaip ir visi kruvini perversmai bei revoliucijos... O kas nuo to labiausiai nukentės? Tai jūs, inteligentija, kaip atplyšusi nuo tautos kasta.